

Cinema Dacia

14 mai a.c. Ora 3 după-amiaza. Parchez Blanșeta în fața porții, pe trotuarul îngust, la locul ei de veacuri. Strada e caldă și pustie. Nu-i mai pun fierul de blocaj pe volan, ciotul galben pe care-l știe tot cartierul – ultimele dăți l-am deblocat atât de greu, de era să rup cheia în el. Ar trebui să iau altul, dar nu prea se mai găsesc, nu mai folosește nimeni așa ceva.

Ușa din dreapta-spate o las închisă pe jumătate, la prima siguranță. Săptămâna trecută, butucul broaștei de la ușa șoferului s-a învărtit în gol cu încăpățănare. Ușa dreapta-față nu se poate deschide din exterior de ani de zile, nici la cheie, nici la clanță, îi deschid eu din interior pasagerului. Dacă la spatele dreapta nu s-ar fi nimerit să fie siguranța nepusă, nu rămânea decât să-i sparg un geam sau să chem lăcătușul ca să mai intru în ea.

În Blanșetă se pătrunde greu. Sau, cel puțin, așa credeam eu.

Ușa casei, în schimb, se deschide întotdeauna din prima, dacă știi cum s-o ridici de brâu în sus.

Am scris un text, am stat pe calculator și pe telefon vreun ceas, după care am ațipit. Pe la 6 m-am trezit și am constatat că nu mai e apă, așa că am ieșit să iau un bax.

În primul moment am avut senzația neuromotorie pe care ți-o dă opritul brusc din învărtit pe loc. Simțeam

nevoia să mă sprijin de ceva. Blanșeta nu mai exista. Pe trotuarul din fața casei nu mai erau decât niște pete de ulei.

Pierdea ulei mașina, dom' Popescu?

Nu, domnule agent, Blanșeta – niciun strop, o fi fost de la ăia care vin cu Mercedesul și cu gagicile la ginecologul de vizavi, parchează la mine și îmi aruncă doze de Cola storcite și chiștoace pe trotuar și peste gard, deși stă scris „Nu parcați”.

Adică, mă scuzați, dom' Popescu, îmi spuneți că Mercedesul pierdea ulei și Dacia dumneavoastră din 2002 nu?

Trece un camion greu pe stradă, cu tot soiul de lumini aprinse, ca un pom de Crăciun – se declanșează și alarma VW-ului Poliției.

Nu știu, domnule agent Șendrea, nu vreau să mă gândesc la asta, e ca și cum i-ar fi curs sânge din burtă Blanșetei. Nu mai era, v-am spus, de parcă n-ar fi fost, ca luna de pe cer, care ori este, ori n-a existat niciodată. Am privit adânc în asfalt, mă gândeam că s-a scufundat din cauza căldurii. M-am uitat întrebător la pisica vecinilor, care se uita și ea la mine. M-am dus până în mijlocul străzii și am inspectat acoperișurile caselor – nu era nici acolo.

În altă parte, prin cartier, nu puteați s-o parcați și să vă piară asta din minte? Am mai avut cazuri.

Da, m-am gândit și la asta. Am luat la pas toate străduțele, până în Grivița. Am fost și la colțul parcului, unde mă duceam cândva să mă îmbăt. Consumam singur noaptea în Blanșetă, numai noi doi, și ascultam Fără zahăr. Pe la 2-3 dimineața îi vedeam pe Puca și pe Sfântâniță cum dansează îmbrățișați.

Deci nu erați singur când consumați băuturi alcoolice în autovehiculul staționat?

Nu, nu eram. Sfântâniță avea niște ochi negri, mici și rotunzi, lipiți pe un puf alb și rar, era tot numai o coadă zburătoare. Puca umpluse cândva Blanșeta de miresme, acum cartonul era uscat, fetița bufleie, cu capul mare, stătea atârnată de retrovizor, nu mă înduram s-o arunc și să-l las singur pe Sfântâniță, spiridușul meu protector în trafic.

Când mă întorceam dimineața acasă, conduceam încet, cu luminile stinse, cu a-ntâia, o sută de metri. Căutați pe Google Earth, o să găsiți fotografia străzii Feroviarilor cu Blanșeta în prim-plan. În centrul volanului ei m-am uitat câteva minute ca să găsesc titlul ziarului care s-a numit *Gândul*.

Auziți, domnule agent, ăsta care a furat-o, cum o fi reușit s-o bage într-a doua, că nu mai intra neam!?!... Trebuia să faci o mișcare fină, șerpuită, la milimetru, ca s-o treci dintr-a-ntâia într-a treia, altfel nu intra.

Rețin deci că dumneavoastră conduceați noaptea sub influența alcoolului, domnule Popescu?

Domnule agent Șendrea, dacă mi-o aduceți înapoi pe Blanșeta, puteți să-mi luați carnetul pe trei luni, și pe un an, numai s-o văd acasă. O fată îmi spunea odată că se simte în Dacia mea ca la cinema.

Măcar închidere centralizată i-ați pus?

Ce închidere, domnule, n-avea nici airbaguri, nici alarmă, poate doar ce țipau Sfântâniță și Puca!

Dom' Popescu, cred că trebuie să vă rugați pentru sufletul ăluia care v-a furat-o, că mare bine v-a făcut... Cum circulați cu ea în halul ăsta?

Domnule Șendrea, vă rog să mă credeți, sunt cel mai mare șofer de Dacie din parcare. Am mers cu ea pe zăpadă cu gheață, când nici nu se pomenea de cauciucuri de iarnă, fără încălzire de parbriz și cu dezaburirea spate defectă, cu garnitura de chiulasă împușcată toată, cu direcția descentrată, dacă nu strângeam bine de volan, o lua la dreapta în trei metri. Odată am rămas troieniți în viscol o noapte întreagă. Eu nu sunt un șofer prost, dar ea e o mașină deșteaptă. Nici nu mai știu de câte accidente am scăpat împreună...

Itepe i-ați făcut vreodată?

Da, păi, mergeam la dom' Nae, în Băneasa, o repara și ținea așa câteva săptămâni. Pe urmă iar o duceam la dom' Nae.

Fumați, dom' Popescu? Vă deranjează dacă aprind eu o țigară?

Nu, nu mai fumez de mult, dar nu mă mai deranjează nimic, fumați liniștit.

Știți cât îi trebuie unui hoț de meserie să deschidă o Dacie ca a dumneavoastră și s-o pornească? Cinșpe secunde. Dar, dom' Popescu, poate că a vrut cineva să vă facă o farsă, o glumă, știind că e mașina dumneavoastră... Și mâine v-o aduce înapoi și spune că a fost un avertisment ca să vă luați alta...

Nu cred, că nu e prima dată. Mi-au furat radiocasetofonul în parcare de la Carfur. Într-o noapte mi-au deschis doar portbagajul, tot aici, în fața casei, și mi-au luat geanta de tenis cu trei rachete Babolat. De atunci o duc întotdeauna în casă. Geanta, vreau să zic. Pe urmă, tot noaptea, tot din fața porții, mi-au luat bateria și roata de rezervă. N-o să uit cum au pus la loc, în bună regulă, arcul cu cârlig care ținea roata în lăcaș.

Dar nu mi-am închipuit că o s-o ia vreodată cineva cu totul. O Dacie veche, ruginită pe la încheieturi... ce dracu' să facă cu ea?

Vecini din blocul de peste drum au ieșit pe la ferești. Se uită la mașina Poliției, parcată în fața casei mele. Unii, ca să vadă dacă, în fine, au venit să-l salte și pe Popescu.

E posibil s-o fi furat ca să dea o lovitură cu ea, și atunci aveți noroc. O abandonează și o găsim până la urmă. Dacă nu, o taie și o vând, piese și fier vechi. Aveați cauciucuri noi?

Da, de iarnă, n-apucasem să le schimb.

Atunci sunt șanse mici să fi scăpat. Le dezmembrează prin curți, prin Ilfov, pe la Răcari.

Au trecut luni de-atunci. Mai dădeam cu ochii prin casă de cheile Blanșetei. Până la urmă n-am mai putut, le-am aruncat.

Am luat-o pe Sândica. O Dacie Sandero nouă-nouță, care îmi arată când să schimb vitezele. Are scripeți la geamuri, și numai când dau la ei, la manivelă, simt și eu că totuși conduc. Cu Sândica totul e lin, fără suspin. Ca să te asculte Blanșeta, trebuia să muncești ca la sapă, și cu volanul, și cu schimbătorul, și la pedale. Uneori mă gândesc că n-a furat-o nimeni. Că a plecat, că m-a părăsit ca să nu mă scoată într-o zi din ea Smurdul cu descarcerarea.

Sândica e strănepoțica. Străbunica a fost Škoda 100S albă, a lui taică-meu, agonisită cu greu, la bătrânețe, a apucat să meargă cu ea câțiva ani. Škoda i-a dat numele Blanșetei a doua, o Dacie berlină pe care am cumpărat-o la mâna a doua prin '94, cu număr cu tot, de la cetățeanul Vlăsceanu Ionuț Daniel – de aici vine VYD, nu de

la apetența mea pentru neant, nici de la obsesia spațiului sideral sau de la vidul din capul meu, cum destui sunt convingeri.

A treia, Blanșeta vieții mele. Din când în când, domnii polițiști îmi mai arată câte un video cu Dacia în mișcare și mă asigură că nu încetează să o caute.

Dacă aș ști că n-a fost măcelărită, dacă aș vedea-o mergând pe stradă cu Sfântâniță și Puca la catarg, i-aș face semn ca unui prieten drag, cu amândouă mâinile, omului de la volan...

Dar o visez cum vine singură, fără zgomot de motor, fără lumini, seara, în fața porții, cum îi clipește Sândichii să-i facă loc și știu că n-am s-o mai văd niciodată.